

Tənhalıq simfoniyası

Hər bir insan fərd olaraq zaman-zaman sınıdır. Bu sınaq bütün müstəvilərdə baş verir. Ona görə də konkret sınaq meydanı hər kəsin öz alın yazısından, öz taleyindən gəlib keçir. Yəni, hansı sahədə və nəyə, niyə görə sınırsansa meydan da ona uyğun olur. Bu mənada mən öz ömür kitabımı bəlkə də gündəmin dəfə vərəqləyirəm. Hər vərəqdə də özüm özümü iddiham edirəm. Çünki etdiyim günahlar, çəkdiyim ahlardan-göyə körpüdür. Ona görə də o körpünün üstündə dayanıb aşağıdan yuxarı və yaxud da tərsinə baxanda əlim heç yana çatmır. Çünki o körpünün özü də boşluqdur, dayandığım yer kimi. Elə indiki anın özündə də bir boşluqda dayanmışam və nə isə gözləyirəm, kiməsə getməyə tələsirəm. Ona görə də bu körpü vağzalda, bu ömür yolunun bir nöqtəsində özüm-özümə pıçıldayıram:

*Vağzalda...
lap dəqiqi
perronda dayanmışam...
Qayğılı,
tüstülənən siqaretimlə tək...
Bunu yazmıramki,
oxusunlar...acısınlar...
ya da sən oxu
fikirçək...
Sadəcə
istəyirəmki,
özümü
möhkəm tutum
və qəhəri unudum!
Çünki,
yolasalan yoxdursa,
qarşılayan da olmayacaq
demək!
Görünür
elə bu səbəbdəndə
ürəyim
tənhalıqım üçün
hər an,
hər gün
şumlanıb lək-lək...
Eh...son bu imiş -
sevgisizlik...fələk!..*

Bəli, Azərbaycanın çox dəyərlili şairlərindən, söz adamlarından biri olan Çingiz Əlioğlunun oxuduğum "Vağzallar" şeiri də burda mənim hayıma çatmır. Ona görəki, tənhalıq, təklilik daha güclüdür, daha dizi bərkidir, daha ağır yumruqludur.

Ona qarşı çıxmaq təkbaşına mümkün deyil. Və sən də uzatdığım əli havada saxlayırsan. Deməli, əlim ətkədən də tuta bilmir, əldəndə...

Deyə bilərsənki, bu dünya tək-cə kiminsə duyğularından, hislərindən, yaşamından ibarət deyil. Əgər belə olsaydı bütün dünyaya bəlliolan əbəd sevgilər nağı kimi, dastan kimi qalmazdı. Gerçəkliyin özü olardı və biz də hər gün onunla qarşılaşardıq. Neyləmək olarki, bizim istəyimi dünyanın istəyi deyil, ona görə də düz gəlmir və...

Əvvəldə dedimki, bir fərd olaraq hər birimiz öz qədrimizi yaşayırıq, öz kədrimizi daşıyıq, öz sevincimiz iböyütməyə, süsləndirməyə cəhd edirik. Təbii ki, belə də olmalıdı. Axı ömür bir dəfə verilir və onun ölçüsü məlum deyil. "Ol"-dan "Öl"-ə qədərdir məsafə. Bir an da ola bilər, yüz il də. Və bu məsafənin içərisində boşuna xərclədiyimiz, sağa, sola səpdiyimiz günlər, aylar, illər var, olub və olacaqdı da. Ona görə ki, biz hər şeyi sonradan qiymətləndirməyə, dəyərləndirməyə öyrəşmişik. Ox yaydan çıxandan sonra təəssüf etmək vərdisimiz danılmazdı. Məhz bu dediklərimə söykənərək bir məqama yenidən qayıtmaq istəyirəm. O da mənim yaşadığım daxili təklilik, daxili tənhalıq...bir də sənəin həyatımdakı izlərin... Bunu isə bir Allah bilir, bir də sən... Allaha duam çatmır, sənə isə əlim. Və deməli bu tənhalıq mənim qədrim, alın yazım olduğu danılmazdı. Ona görə də mən sənə üz tutaraq ürəyimin istəyini bir pıçıldayıram:

*Bir gələ göz yaşına
büküb məni at küncə...
O, küncə nəzər yetir -
Gülüm, yatmazda nöncə...*

*Yuxuna layla kimi
Səpiləcək bu halım...
Cavabını alacaq -
Sevirsənmi? - sualım...*

*Yastığına damandan
Üşənəcək otağın...
Göynəyəcək yanağın -
Buzlayacaq yatağın...*

*Beləcə aparacaq
Yuxusən iözüylə...
Yat, amma gör yuxumu -
Əbülfətin gözüylə!*

İndi payızın addım səsləri duyulur. Yarpaq tökümünün həniri özünü çatdırır, hiss etdirir. Burda bir ədalət prinsipi var. Yəni zaman hakimdir.

Bizim istəyimizdən asılı olmayaraq vaxt öz işini görür, fəsilələr bir-birini əvəz edir. Deməli, yazın gəlişinə sevinən bəndə payızın nəfəsinə duyduqca kövrəlməyə başlayır.

Bu, obrazlı ifadə olsa da, daxilində bir gerçəklik hakimdi. Gerçəkliyi də insan özü yaradır, yəni biz özümüzüçün bunu normal bir şəkildə qəbul etmişik. Və ömrümüzün payızını elə saralan yarpaqlara bənzədənək yavaş-yavaş üzünqışa, özü də hardasa dirəşərək, tələsmədən getmişik. Bizim tələsib-tələsməyimiz isə heç nəyə yaramayıb. Yenə təkrar edirəm:

- Zamanı durdurmaq mümkün deyil. Mən zaman ölçülərini heç nəyə bənzədə bilmirəm. Heç kimin ömürlüyünə uyğunlaşdırmaq gücüm də yoxdur. Bircə

özümdən və sevgimdən başqa. Çünki sevgi bu zamanın özü boydadır.

Onun mənimlə hər anımda və gerçək bir şəkildə təmasda olması danılmazdı. Dünənimdə də, bugünümdə də, əgər var olsam sabahımda da olacaq. Bu inamı mənə Tanrım verib. Bilirəm ki, Tanrının verdiyini yalnız Tanrı ala bilər. Haqdan gələnin qarşısında bütün varlığımla dayanıb onu qarşılamaqla yanaşı onu yaşatmağı da bu günə qədər bacarmışam və...

Mən özümdən, sözümdən həmişə incik olsam da, bircə nöqtədə özümü də, sözümdə də günahsız görürəm. O da səni düşünmək, səndən yazmaq. Deyə bilərsən ki, bütün yazdıqlarında varamsa, deməli məni düşünmədiyən an yoxdur. Bəli, bu həqiqətdir və elə həqiqə olduğu görə sən də heç olmasa gününün, ayının, ilinin bir anın da məni düşün. Mənim nə çəkdiyimi, necə yaşadığımı dəyərləndir, mənə görə yox, özünə və sevginə görə...

Hə, gəlimgli-gedimli dünyanın hər üzünü görüb tanıya-taniya yaşlarıq və elə bilir ki, sabah bugündən hansısa bir mənada bizim üçü daha yaxşı olacaq. Bu bir düşüncədi, bir istəkdi, bir xəyal. Gerçəkdə isə bizim istəklərimiz elə turmuş da solur, çiçək açmır. Bu, ümid-sizlik deyil. Bu, mənim sənə çatdırmaq istədiyim duyğularımın bir ləçəyidi.

Əgər oxşamaq, toxunmaq istəsən, aç əlini. Amma elə et ki, gözələndən o ləçəyə şəh düşməsin...

...Ürəyindəkilərin səsinə kağıza köçürə bilmirəm, rəsmini çəkməyə gücüm çatmır. Amma özümü cəmləyib indiki anda sənə bunu pıçıldayıram:

*Ayağını şəh öpürsə
nə gözəl!..
Yanağını meh öpürsə -
nə gözəl!..*

*Saçlarına külək daraq,
Qələminə ürək varaq...
DilinəYar sözü yaraq -
nə gözəl!..*

*Baxışına Günəş çəpər -
Olub, alıb səndən təpər,
Baxışından o nur səpər -
nə gözəl!..*

*Varlığına səcdə varsa,
Səcdəgah Allah, həm yarsa...
Məni busevgi aparsa -
nə gözəl!..*

Hə, mən bu yazını bilgisayara diktə edərkən elə bildimki, hardasa özümdə tək deyiləm... Amma yazıya nöqtə qoyanda gördümki, yenə birlikdəyik. ..Yenə sən mənədən. Mən isə... tənhalıq.